

ГЛАВА ПЪРВА

„Цирозовата Хала“

– Пак повтарям и пак казвам: няма да се оправя тая гържава... Хората просто свикнаха с неприятното и гадното. Свикнаха с развалини, изтърбушени сгради, тъмни улици и пътеки, кал, разруха и грозотия. И помежду си се научиха да са хладни, гадни и даже не се прикриват. Претръпнали са. Преди два месеца един безпризорник беше починал в подлеза на Централна гара. Тялото му престоя незабелязано близо 20 дни. Изгни си, размириша се и се отмириша, наду се и спадна, без никоой да обърне внимание. Всеки отминаваше тъмния ъгъл с натрупани боклуци набързо, гишайки в ръкава си поради дежурната смраг там.

Добре че минаха няколко кургуши¹. Те му обраха вещите, изрязаха му ноктите за отвара за вдигане на заплатама. И от уважение го погребяха до един храст в градинката „Алжир“. Иначе кой знае колко време щяха да го оставят да си гние, без никоой да се стресне, погнуси и да направи нещо

---

¹ Кургуши – помощници на вещиците и вълхвите. Бачкатори. Обикалят да събират жаби, да изстискват слуз от охлови и изобщо да набавят продукти за вълшебните отвари. Обикновено са много кисели и комплексирани от долнопробната си работа същества. Името на тези демони произлиза от това, че си изкарват комплексите, причинявайки мъжка импотентност. Високи са около педя и мразят котките, защото тия гадини ги нападат и им ядат пльховете, които ядят.

- нареждаше с тягостен тон Кехайот Скоминов. Гласът му беше холеричен, говореше припряно, насечено, леко пискливо. Както в много такива квартални локали, той бе просто един от философстващите чешити на по чашка, който отдавна бе загубил посоката си и бе забравил за какво живее.

Обикновено размишленията му живееха под формата на монолози пред останалите посетители на намиращата се на ул. „Три Уши“ в София пивница за приказни герои, митологични създания и групи забравени измислици - „Цирозовата Хала“. Те разумно не му отговаряха, за да приключи по-бързо с кахърностите си. Дори за останалите песимисти неговите подпийнали оплаквания меко казано бяха досадни. Но този път явно бе нацелил слабо място и латаргичният глас на Торбалан се включи да му приглася с дълбокото си боботене. Звучеше като човек с много оскъдна мисъл и често разсъжденията му бяха подценявани. Но това не го спря да се включи по болната и за него тема със своите впечатления:

- Свикнаха, че ми! Нищо не им прави впечатление за повече от 2 минути. Възмутят се, стреснат се, напишат глупост някъде по интернет и им мине. То интернет е виновен. Сега например невъзможно е да спинам окъснели деца да ритат мач до по тъмно и да издебна някое, докато се прибира. Все вкъщи стоят. Или пък случайно хвана хлапенец и се окаже, че техните го следят през часовника, почват да звънят, аларми, високोगоворители, само спецотряд още не са пратили! Опитвам се да ги вразумя, да върна нещата по старому, и им пиша в същата тая глобална мрежа, че такива технологии облъчват и вредят. Връзват ми се, доверяват ми се, ама не ги захвърлят, защото утре им ре-

кламират следващата гъжджа на промоция. Вече няма нито една баба да плаши внуците си с Торбалан! Е, как да стане!? – недоумяваше забравеният символ на възпитателния детски страх от едно време.

В „Халата“ тия разговори си бяха дежурен звуков фон. Повечето посетители си пиеха и оставяха афектирания да се изкаже, преди да отворят някоя друга по-лежерна тема, но тук явно няколко душевни струни забибрираха в унисон и настана леко оживление сред иначе кротката обичайна фауна на забедението в четвъртък вечер. Половин гузината посетители, познаващи се кой отгавна, кой – само по физиономия, започнаха да говорят един през друг в тоя дух, всеки за своята си тъга или разочарование.

– Торбалане, ами ти го каза. Тия нови душегубки, тия гъжджи, дисплеи, високи резолюции, разсейване с постоянно ново и ново съдържание – те са виновни. Никой вече не си разказва приказки, не пее песни и не ходи в гората да дебне танца на самодивите². За 10 секунди може да види къде-къде по-разгодени танци. Вече всяка мома е прелъстителка, с два клика на мишката си прави снимката така, че самодивата с русите коси, зелените очи и сияещата кожа да прилича в сравнение с нея на центрофугирана калъфка за възглавница – промъкна се в разговора и кръчмарката Данка.

Нейното самодивско минало личеше единствено от начина, по който омайващо предлагаше на клиентите на забедението да изпият по още едно питие, преди да си

² Самодиви – красиви горски момичета, пазещи природата, манюващи хоро, като летят ефирно над земята, за да не жулят босите си нозе и да не станат гюстабанлийки. Прелъстителки, лечителки, манипулаторки. Накичени със змици, те са едновременно розов сън и кошмар за пастири, ловци и селски юнаци. По-нататък ще им обърнем повече внимание какви ги вършат в наши дни.

тръгнат. Поне онези, можещи да си го позволят, де. Дори тя не носеше ясен спомен за времената, когато безразсъдните момци прекосяваха планински зъбери, бурни потоци и гъсти шубраци, за да зърнат нея и нейните посестрими в магическия им танц. Това бяха времена, загаснали с очите на отдавна престарелите и споинали се бивши момци. Днес тя бе обръгнала кръчмарка и основната грижа за нея бе всеки да си плати пиенето, преди да припадне. И да не припадне вътре.

- Все по-често обмислям да емигрирам в Норвегия. Там ще имам тръпка. И ще се докажа. Успелият българин получава признание само от чужди, никога от свои - призна с нескрита болка Торбалан.

- Там ще имаш страхотна конкуренция, знаеш ли езика? - поинтересува се Кехайот.

- Норвежкият език е като трънско наречие, само че трябва винаги да си изпил две шишета ракия и да си натъпкал устата с комат хляб. Или памук. Ще видят тия там кон боба с пръжките ли го яде. Били плашели и крадели децата. Има да се учат! - развълнува се Торбалан и за първи път, може би от години, в погледа му блесна светлинка на надеждата, че отново може да бъде релевантен. Едно време беше двигател на това децата да станат хора, да слушат и да изпълняват. А не като днешните разглезени зомбита...

Обикновено в такива ситуации на подпийнал ентусиазъм мозъкът внезапно се отърсваше от примиренчеството, зареждаше се със смелост и инстинктивно се хвърляше към нещо. Имаше нужда да цамбурне такъв камък в бламото на застоя, че от него стреснати да изскочат поне милион жаби и все някоя ще бъде хваната, целуната и превърната в принцеса - ако не заможна и имотна, то поне с кайма и

кашкавал. Но за това как безмерно и неустойимо красивата и желана от принцове в цял свят принцеса Странджанка бе забравена и днес е просто сандвич, ще говорим в следващата книга от поредицата.

Но този типичен алкохолен ентузиазъм можеше да бъде сразен, смачкан и сритан в ъгъла от най-малката канка трезвеност.

- Май някой ревнува, че плашат не само деца, ами и родители. Норвежците са по-страшни от тебе, взеха ти хляба и сега хленчиш тука. Всичките мрънкате и все някой друг ви е виновен, че сте едно голямо нищо, което лежи на стари лаври - заяви гордо опойцата³ Тинка.

Тя за поредна вечер се бе загнездила в ново тяло - навярно на поредната от безбройните жертви, чийто живец бе изпила до дъно. Точно бе стигнала пивницата и това, че нямаше нужда да провокира тепърва самосъжаление, много я зарадва. Обичаше да консумира чуждо отчаяние, но джажди по обичаше, когато то идваше от само себе си без нейна помощ.

За нея човек щеше да каже, че си е построила комунизма. По капиталистически. В последните години бе направила група от фирми - за бързи кредити, заложна къща, няколко онлайн магазина за продажба на чудотворни артикули, като например пластмасова кошничка с чакълчета, които перат дрехите уж по-добре и екологично от препаратите. Бяха си обикновени чакълчета. Лапнишараните зареждаха опой-

---

³ Опойца - кръвопиец, пиявица. Приличат на хора, но устните им повече мязат на венгузата на прешленестите червеи, известни също като пиявици. Свитите им усти почти никога не успяват да се усмихнат, но дори да го сторят, то е за да доизведят нечий ишах за живот. Не пият (само) кръв. Тинка например много повече предпочита да се храни от чуждото отчаяние, самосъжаление и безпомощност. Тя е енергийна опойца и нейният вид е доста по-срещан от обичайните кръволоци.

цата хем с парите си, хем с последвалото си разочарование.

Напоследък разработи и няколко мобилни приложения за пиене на време и жизнен тонус, представляващи безкрайно скролване на скучно, хаотично и посредствено развлекателно съдържание. Отвори и няколко онлайн казина с ротативки, за да гои и болните от хазартна тръпка. Благодарение на технологиите цедеше жизнените сокове на хората по-бързо и мащабно от всякога.

Тя цуваше в „Халата“ за най-вкусната си доза на деня – отчаянието от неуспехите на повечето от останалите митологични и приказни герои. Обожаваше неуспехите им, посредствеността, комплексите, разочарованието и примиренчеството на все по-алкохолизираните им умове.

– Ти си една гола гаг! – изкрещя Торбалан и се наежи, къде защото гумите на Тинка бяха истина, къде защото тя си беше гаг, но най-вече защото пак беше прекалил със *Скоросмъртницата*.

– Знаеш, че съм права. Всички знаете, че съм права. Не се адаптирате, успокоявате се с вечни оправдания. Вините хората, че са свикнали със съвременната посредственост, че са ви забравили и заменили с някакви фалшиви работи. Ако искате да промените нещо, трябва да го направите. Например елате на курса ми „Как да бъдем успешни в съвременния забързан начин на живот“ този уикенд. Ще ви дам от VIP пакета за посетители на семинара и уъркшопа с отстъпка само за 670 лева. Имам още няколко места, въпреки че е почти разпродадено всичко. – Тинка не пропусна да се похвали дори когато предлагаше да е полезна с една от най-успешните си системи за вакуумиране на душевност – коучинга. В общи линии, това значеше да дава акъл на другите как да живеят и да се справят с проблемите си. Плащаха

и, за да я хранят с отчаянието си. А тя го задълбочаваше.

- Тинке, що е то - днеска в едно тяло, утре в друго тяло, ако продължи така - умряло? - загаде с нескрита язвителност един от нефелните си опити за смешни гатанки с уловка Кехайот.

- Твоите заплахи са също толкова внушителни като заканите ти към хората по улиците нощем, като пак се напиеш. Нищожество. Жалкар. Караконджулите⁴ сте отживелица, не можете да напакостите дори на пияница с мокри панталони! - отвърна високомерно опойцата, едва прикриваща възторга си от това колко убийствено влияеше за гуша на компанията.

- Ей, глобре самодоволно! Всяка вечер идваш тук и докато другите си споделят неволите и си изливат съкровенията, ти ръсиш сол в раните им. Още една думичка и ще те ковна, ако и да си утре в ново тяло. Ще има да полазиш до следващото, и то при късмет - може да те настъпи някой по-невнимателен - ненадейно се присъедини към обmena на реплики Хърса.

Принципно мълчалив, суров и жилав, всяка вечер се отбиваше за по едно след работа. За него другите знаеха само, че нещо в металургията се занимава. Само неколцина бяха наясно, че е божество, а надменната Тинка бе сред тях.

- Хърса ще те схърска за закуска, госпоице-опойце! - орили се за нови посредствени кодоши препилият Кехайот.

Всички се усмигнаха, а Тинка си затрая. Ако някой можеше да я респектира тази вечер в „Халата“, това беше Хърса. Не разбираше защо той се задоволява с толкова малко, но за разлика от другите, не се оплакваше. Но щом той реагира,

---

⁴ Кехайот Скоминов е караконджул, да. Има много народни вярвания какво точно са караконджулите, не само у нас, ами и на Балканите. Но всъщност никой не си спомня какво са и защо ги има. Включително нашият главен герой.

значи наистина бе прекалила. Ако ги разгневеше прекалено, сякаш да си изкарат комплексите на нея. Това хем щеше да боли, хем щеше да им даде едно по-добро настроение.

- Я, моля, ако ще продължават грязгите, първо си оправете сметките. Да не стане като миналата седмица, когато трябваше да довлека таласъмните⁵ от махалата, за да поправят щетите. Още не мога да ги подлъжа да се разкарат всичките.

- Тинка да плати, нали е много преуспяла тука. Нали България ѝ е супер и няма от какво да мрънка. Нека сподели щастието си с нас - рече Торбалан сиромасомилски. Той наистина нямаше много приходи - едно време му даваха по една жълтица на 100 изплашени деца, но с влизането в Европейския съюз бяха прекратили тази програма. И социалните помощи не можеха да покрият жаждата му за *Скоросмъртница*, нищо че „Цирозовата Хала“ разполагаше с основно евтин асортимент.

- Грошкoйн приемаш ли, Данке? - опойцата реши да затвори устите на другите и да плати. И без това целия асортимент на заведението го изкарваше за половин ден, колко можеше да са изпили.

- Абе, я се разкарай с тия пирамиди! Само се чудят с какви схеми да ни вземат паричките. 8 жълтици ми дай.

- Бе, не е пирамида, да ти кажа. Другите такива неща са схематични, ама Крали Марка оня ден обяви, че от другия ден грошкoйнът ще мине на Фаза 3 и всеки месец ще почне да ни капе - рече Кехайот, което постави началото на нова тема, обсъждането на която бе на още по-ниско ниво.

- Тоя е най-голямото прахосничество на самодивска

---

⁵ Таласъм - досадник на първо място. Домашен дух, който те чака да заспиш, за да почне да трака и скърца. Но пък не трае нещо да е недовършено и неподредено. Ако имате таласъм, може да си го впрегнете да ви щета.

кърма. Ако не беше целият в мускули, никой нямаше да взима глупостите му сериозно. Как така все му фалират идеите и все повече пари вади? Памет нямате, памет! – упорстваше Данка срещу любимеца на масите. Масите в пивницата, и не само.

– Не го разбираш ти едрия бизнес, Данке! Пия за грош-койна! Наздраве, да се свети цената му! И за Крали Марко! – вдигна наздравица Кехайот, което върна обичайното кротко пивко настроение в пивницата.

Енергийната опойца плати кеш и си тръгна.

Оказа се, че е платила почти двойно на изпитото, и посетителите на пивницата се постараха много съвестно да наваксат разликата. Наложиха се да пишат утрешния петък почивен ден. Това изглеждаше страхотна щедрост от нейна страна, но съвестният читател нека запомни този момент. От него ще произлязат някои по-нататъшни и то съвсем неслучайни беди.